

UĞUR DEVECİ

Ateş Ten Gölge

öykü

*Sayfaları çevirdikçe öyküleri gözleriyle
yeniden yazacak olan tüm okurlara...*

İÇİNDEKİLER

O, An.....	9
...sonra.....	15
Eksik Kalan.....	25
Yel Koğan.....	33
Tövbe De!.....	53
Çamlar Altında Bir Sandal.....	59
Borç.....	66
Ateş Ten Gölge.....	71
Acı Terzisi.....	89
Delice.....	91
İçparazit.....	103
Altıkahve.....	111
Faydası Yok.....	118
Limonçığı.....	127
Sana Şimdiden İyi Yolculuklar.....	137
Bin Dokuz Yüz Doksan Beş.....	149
<i>Teşekkür</i>	159

O, AN

Şehrin denize kör sokaklarından birinde, gövdesi bahçe içinde, asi dalları sokağa taşmış incir ağacının altında yaşandı her şey. Ahşap sandalyeli, mavi beyaz pötikare örtülü masada. Sonu olmayan aylardan biriydi. Evet bazı ayların sonu, bazılarının başı yoktur. Kapı ayları derim ben onlara. Mesele mart. Kimse martın ilk günleri demez, onlar baharın ilk günleridir. Şubat belki de bahar erken gelsin diye yirmi sekiz gün. Bu hikâyenin kapısız ayıysa ağustostu, yani yaz sonu. Yaz sonunda bir akşamüstü.

Akşamüstü sofralarını oldum olası sevmişimdir. Rakının su katınca aklaşmasını, günün fıstıklı makam geceye dönmesini. Masaya bütün günün yükünü ata ata gelir oturursun. İçinde sadece küçük tortular kalır. Onları da bir simyacı misali, peynir, zeytinyağı, alkolden yaptığın karışımla temizlersin. Gerçek hâlin ortaya çıkar. Hüzünse saf hüzün, coşkuysa saf coşku, aşksa saf aşk. Saflık; öze giden yolun başlangıcı, kirlenen suyun buhar olup göğe karışması misali.

O akşamüstü, sözleştiğimiz saatten epeyce erken gelip, üstümde günün kalan tortusu, gün boyu topladığım kitaplarla oturmuştum masaya. Misafir olmanın tadını çıkardığım yedi tepeli koca şehirden, tek tepeli, tek tepesi de denize nazır kü-

çük kasabama taşınalı henüz bir yıl olmamıştı. Neden taşındın diye soranlara, “Kedim öldü,” diyordum. Genelde anlamıyorlardı, anlamalarını da beklemiyordum.

Einstein, “*Eğer arılar ölürse sonraki yıllarda insanlar da ölür,*” demiş. Bense biliyordum ki eğer kediler ölürse İstanbul da ölür. Kedim, kentsel dönüşüm denen delilik yüzünden ölmüştü. Bu delilik başladığından beri sadece otoyollarda değil, ara sokaklarda da kediler ezilip ölüyordu. Ben, ne bu cinayetlere daha fazla tanıklık etmek ne de atomu parçalamak istediğimden, kaçıp gitmişim. O Andan aylar sonra bana, “İstanbul’u özlüyor musun?” diye sorduğunda, “Evet ama özlediğim İstanbul bu değil,” demiştim.

Özlediğim İstanbul’u O’nu tanıdıkça daha çok özleyecektim.

O’nun kim olduğunu merak ettiğini biliyorum. Sokağın köşesinden dönüp göz göze geldiğimiz ilk ana kadar bunu ben de tam olarak bilmiyordum. Elbette hiçbir fikrim yok değildi. Aynı yayınevine kelimeler taşıyan emekçilerdik; O kitap çeviriyor, bense yazmaya çabalıyordum. İki insan herkese sunulan paylaşımlardan birbirini ne kadar tanırsa o kadar tanışmıştık. Sonra bir süre, sessiz sedasız daha sık bakmaya başladık birbirimize. Hayatı kelimelere bulanmış iki insan uzun süre sessiz kalamadık. Söz, başta mesajlarla yazıya, peşi sıra telefonlarla sese dönüştü. Bazen sık, bazen uzun aralıklarla görüşüyor ancak belirli bir noktada duruyor, birbirimize daha fazla yaklaşmıyorduk. Sadece ayrı şehirlerde yaşadığımız için değildi bu mesafe. Hani insan bazen hisseder de ne hissettiğini, hislerinin gerçekliğini bilemez ya. Ben de bilmiyorum, bilmediğimden korkuyordum. Büyüdükçe, yaşadıkça, kırıp kırıldıkça öğrenmişim korkmayı.

İki insanın arasındaki mesafe, içlerinden sadece biri yol-

daysa azalmaz diyerek davet bekliyordum. Yazdıklarında, konuştuğumuzda bu daveti arıyordum. Bazı zamanlar teneffüse çıkan ilkökul öğrencisi savrukluğunda O'na doğru koşmak istiyor, bazı zamanlarsa bileklerimde demirden yükler varmışçasına tek bir adım bile atmak istemiyordum. Davet etme cesaretini de gösteremiyor, saklanıyordum.

Zamanla, iki kıyı arası gidip gelen kelimelerimiz, kıyıya vuran dalgalarmışçasına ruhumu okşamaya başlamıştı. Şimdi dönüp baktığımda, o sıralar hayat tüm koşturmasıyla akıp giderken yaptığımız o kısa sohbetleri, sayfalarına kaçtığım, sevdiğim kitaplara benzetiyorum. Balkonda susmayan ağustosböcekleri eşliğinde en çok yazıdan konuştuğumuzdan belki de. Belki de ağustosböcekleri bizi dinlemeye doyamadıklarından ocak ayına kadar öttüler. Biz onlara Ahmet Cemaller dedik onu yeni kaybetmenin burukluğuyla. Sevdiklerimize ölümü yakıştıramadığımızdan vakitsiz geliyordu duyduğumuz her acı haber.

“Vakitsiz öten Ahmet Cemaller yoktur, Ahmet Cemallerin ötmediği vakitler vardır,” cümlesi, o zamanlar atılan bir tohumun vakti gelince patlamasıyla döküldü kalemde kâğıda. Biz, kokulu domateslerin, kurtlu elmaların, çürüğü bol cevizlerin, yani kısaca vakitli yeşeren tohumların dünyasını düşünüyorduk. Bu yüzden de vakti gelene kadar, yani O An'a kadar görmedik birbirimizi.

Ektiğimiz tohumların kabuklarının çatlamaya başlamasıyla yolumun İstanbul'a düşmesi çakışınca, “Bu sefer bir kahve içelim,” demiştik. Buluşma konusunda kararlı, kahve konusundaysa bulanıktım. Uzun uzun konuşacaktık ve kahve bu kadar sohbetten sıkılıp çarpıntı yapacak, biliyordum. Görüşeceğimiz günün sabahı rakı içmeyi teklif ettim. Ben bunu sormasaydım, O, “Tamam,” demeseydi, hafta sonu olduğu

için avludaki masaları günler öncesinden ayrılmış meyhane sokağa taşar mıydı, bilmiyorum. Yer bulabilme umuduyla erken gitmiştim. Boş yer olup olmadığını sorduğum garson, sokaktaki masalardan birini gösterip, yüzünü ekşiterek, bana saygılı, sokağa küstah bir ses tonuyla, “Sadece burası var, oturmak isterseniz,” dedi. Ben üzüldüm ama sokak hiç alınmadı. Sokaklar hiç alınmaz zaten. Uğradıkları onca haksızlığa rağmen hep dost kalırlar. Zamansız, davetsiz, rezervasyonsuz gidebildiğin, her hâlinle kabul edildiğin tek yerdir sokak. Sessiz sırdaşındır. “İsterim,” deyip oturdum dostumun kenarına. Çantamdaki kitapları çıkartıp bekledim. Ben beklerken, O, Arnavut kaldırımli sokakları ezmeden, su gibi akarak yaklaşıyordu denize kör sokağa döneceği köşeye, O An’a.

İçimdeki deniz çalkalanmaya başlayınca masadaki kitaplara eğilmiş başımı, bakışımı sokağa çevirdim. Önce yerde güneşin son demleriyle dans eden yaprak gölgeleri gördüm. Sonra incir ağacının dallarını, dalında iki kediyi. Sokağın sonunda başlayan merdivenleri. Baktıkça eskidi sokak. İki karış toprakta direnen güçsüz bir gül gördüm. Eski bir bina- nın yaşlı kapısını, kapının yanındaki pencereyi, pencerenin şişkin karınlı ferforjelerini. İnsanları fark ettim. Geçip giden adımlar, yaşamlar. İçimde kabaran bir deniz olmasa hepsine ayrı ayrı, uzun uzun bakabilirdim. Yürüyüşlerinde, yüzlerinde, kıyafetlerinde kim olduklarına dair ipuçları arardım. Bu sefer kimsenin kapısını çalmadı bakışlarım. Birden dönüp ardıma bakmak istedim. İnsanlar, kediler, direnen gül, eski bina, kapılar, pencereler görünmez olmaya başladı. Ardıma dönüp baktığımda O da köşeyi döndü ve ben sokağa kör oldum, denize kör sokağın gözleri dalgalandı. Biz ilk defa göz göze geldik.

Göz göze gelmek: yalnızca üç kelime, ikisi de aynı. Ağız-

dan bir çırpıda çıkar, kâğıda kolayca yazılır. Hakkınca kaç kere yaşanır, o bilinmez. Biz yaşadık. Sadece birbirimize bak-saydık yaşadığımız o an belki de böylesine sonsuz, tekrarsız olmayacaktı. Gözlerimizin ardına, ötelere baktık. Geçmişten gelen, geleceğe uzanan bir anın içinden ötelere. Bembeyaz sayfalar uçuştur havada. İki çift göz, anın içinde baş başa kaldılar. Bir âna bir sürü söz sığdırdılar.

“Sırtının iki yanında bir kaşıntı var kaç gündür,” dedi gözleri.

“Havadandır, bunun da her yeri kaşınıyor,” dedi gözlerim. Ne bilsinler bende dallar, onda kanatlar çıkacak.

Damdan düşer gibi, “Bilmediğinden korkar bu,” diye ekledi gözlerim. Bilmiyordum, bu sefer korkmuyordum. Ses gelmeyince karşıdan, hemen konuyu değiştirdi.

“Acaba kalem çok bastırınca kâğıdın canı yanar mı?”

“Kalem kâğıdı acıtmaz, tutan el acıtır,” deyip devam etti acıya isyankâr gözleri.

“En çok tarih yazanlar üzdü kâğıtları; savaş yazdılar, ölüm yazdılar, acı yazdılar. Kanadı kâğıtlar.”

Sonra bir süre sustular. Sabırsız gözlerim dayanamayıp,

“Kâğıt dediğin eski ağaç, sence ormanını özlüyor mudur?” diye sorunca,

“Kâğıtlara ormanları yazalım, kavuşsunlar,” diye cevap değil ümit verdi gözleri.

“Sincap da olsun,” dedi yaramaz gözlerim.

Bize sormadan anlaştılar.

Yağmur başladı bir yerlerde.

“Hoş geldin,” dedi gözlerim.

İkisinin de derininde bir çocuk gülümsemesi, tepelerinde bulut, üstünde ağaçlar.

“Hoş geldin,” diye tekrarladı gözleri.